

Dívka jménem

Willow

Sabine Bohlmannová

 CPRESS

Dívka jménem Willow

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Sabine Bohlmannová
Dívka jménem Willow – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem
Willow

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem
Willow

 P R E S S

*Naše srdce tlučou v rytmu lesa.
Náš dech plyne s proudem řek.
Naše duše létají na zádech sokolů.
Důvěřujme síle přírody,
neboť jsme součástí všeho.*

Klíč ti dveře odemyká
ze známého světa pryč,
někdy pochybnost tě zviklá,
vybereš si špatný klíč.
Počkej, až si budeš jistá,
s rozhodnutím nespěchej,
každý jiný osud chystá,
každý skrývá jiný děj.

Willow přimáčkla nos na okno. Venku lilo jako z konve a mezi provazci deště se daly rozeznat jen rozmazané obrysy malého lesíka, který sousedil se zahradou jejich domu.

„Co si mám počít s lesem?“ zašeptala Willow. V tu chvíli jí na hlavu spadla obrovská kapka vody. Podívala se nad sebe. „A ještě sem zatéká, no výborně!“ zasténala při pohledu na velkou mokrou skvrnu na stropě.

„Willow!“ zavolal na ni zdola z obývacího pokoje tatínek. „Tak jdeš už?“

Willow se líně sesunula z parapetu a loudavě sešla dolů ze schodů.

Její otec stál mezi hromadami zalepených krabic a bezmocně si drbal hlavu. „Nemohla bys mi trošku pomoci, Willow?“

„A co mám tedy dělat, tati?“

„Co třeba vybalovat ty krabice?“

„A stojí to za to?“

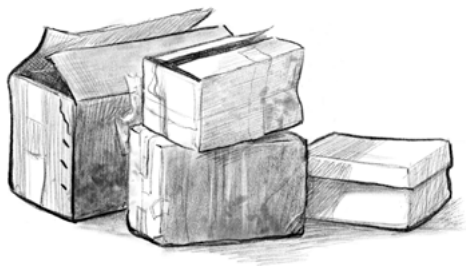
„Ano, stojí to za to, Pipi, protože odted' tady budeme bydlet.“

„To už jsi říkal i v těch pěti předchozích městech. A sotva jsme vybalili věci z krabic, zase jsme všechno museli sbalit a jelo se dál!“

„Prosím tě, nepřeháněj, Pipi. V Singapuru jsme přece byli dva roky.“

„Rok.“

„Dva roky!“

„Byl to jen jeden rok, to vím naprosto přesně, protože na Silvestra jsi mi koupil lampion, jenže jsem usnula, a tak jsi mi slíbil, že ho vypustíme na nebe o dalším Silvestru. Ale to už jsme tam nebyli.“

„Aha,“ hlesl její tatínek a usilovně se zamyslel. „Vidíš, a mně to připadalo jako dva roky.“

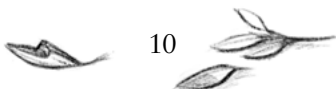
„To bude určitě tím, že se tam vůbec nestřídala roční období a bylo prakticky pořád vedro k padnutí.“

„No vidíš, a přece jsme tam vydrželi celý rok.“ Willow protočila oči. „Pipi, víš přece, že musím jet tam, kde můžu pracovat. A to je momentálně právě tady, a navíc jsme měli to štěstí, že jsme zdědili tenhle dům. A proto jsem si skoro jistý, že tady zůstaneme déle. Můžu odtud pracovat a k tomu konečně začít psát svou knihu. Z té se potom stane bestseller, budeme hrozně bohatí a šťastní až do smrti!“

Willow si povzdychla. Klekla si před jednu z krabic, začala z ní vytahovat jednu knížku za druhou a bez nálady je stavěla do regálu. „Do mého pokoje zatéká stropem. Normálně tam prší!“ postěžovala si.

„Aha,“ odpověděl její otec.

„A to je všechno, tati? Nic víc mi neřekneš? Jen ,aha‘?“ podívala se Willow na otce.

„Postarám se o to, slibuju!“

„Stejně jako o tu plíseň na stropě, zatuchlý puch ve sklepe, pavouky ve spižírni, chybějící prkno v podlaze u vchodu, vypínač v předsíni, co nefunguje, splachování záchodu, co nesplachuje, vodní kohoutek, ze kterého jen chrchlá zrzavá voda, ...“

„Ano, to všechno opravím, a to rychleji, než bys řekla ‚borůvkový koláč se šlehačkou‘.“

„Tati, vždyť máš obě ruce levé. Kladívko a hřebíky jsou tvoji úhlavní nepřátelé!“

„Willow, miláčku, odteď bude všechno jinak, protože to všechno zařídím, a těmahle vlastníma rukama. Přes tenhle práh nepřejde ani jeden neschopný řemeslník, protože já jsem supertáta!“ Willowin tatínek se široce rozkročil na jedné z krabic, vymrštil pěst ke stropu a začal si broukat úvodní melodii ze Supermana.

Willow se nedokázala ubránit smíchu.

„No ano! Protože tátové, to jsou ti praví superhrdinové! Jen tátové dovedou připálit špagety, nechat na kalhotách nezašité díry, a ještě naučit děti létat!“ Popadl Willow do náruče a roztočil si ji nad hlavou.

Willow se vesele chechtala. Ve svých jedenácti letech už možná byla na takovou zábavu s tatínkem moc velká, ale stejně se jí to líbilo. Táta ji postavil zpátky na zem.

„A supertátové umějí taky skvěle tančit! Nikdo netancuje líp než supertáta! Smím prosit? Zatančíme si

taneční styl kuří oko. Ty mi budeš šlapat na kuří oka a budeme vypadat skvěle!“

Začali tancovat mezi krabicemi a Willowin táta se přitom snažil zachovat vážnou tvář profesionálního tanečníka. Willow ho napodobila. „Deset bodů od poroty za styl kuří oko. Tančili Adam Flynn, zvaný Supertáta, a jeho půvabná dcera Willow Flynnová, zvaná Pipi!“ Pak oba se smíchem zakopli o hromádku knížek, co jim stála

v cestě, a upadli přímo do zimních kabátů, které už byly vybalené, ale zatím se pro ně nenašla skříň.

Adam Flynn svou dceru láskyplně pohladil po vlasech a dal jí pusu na čelo. „Mám tě tak rád, Pipi. A uvidíš, že to tady budeme mít krásné. Konečně máme pořádný domov, kde se můžeme doopravdy usadit.“

Willow si povzdychla. „Ale ten barák je příšerně starý, tati!“

„Ale zase je náš, a dokonce jsi tu jako malé dítě už strávila několik let. Copak si na to vážně vůbec nevzpomínáš? Milovala jsi to tady.“

Willow se rozhlédla. Snažila se v sobě vyvolat nějaké vzpomínky, které se snad ukrývaly někde hluboko v jejím nitru. Určitě je to s nimi stejné jako s písničkami. Písničky, které člověk jednou někde zaslechl, zůstanou ležet v nějaké přihrádce v hlavě a tam čekají. A když člověk tu správnou přihrádku otevře, může začít rovnou zpívat. A přitom ani přesně neví, jak to. Najednou ale zná každou notu, každou sloku. Ale přihrádku se vzpomínkami na tenhle dům se Willow zkrátka nedařilo najít.

„A ty jsi zdělila les, Pipi. No jen mi pověz, která jedenáctiletá holka má vlastní les?“

„No výborně,“ zavrčela Willow a odhrnula si z očí pramínek zrzavých vlasů. „Copak jsem nějaký hajný? Nebo Rampelník? K čemu mi asi tak bude les? To mám kácet stromy? Nebo si tam hrát na Jeníčka a Mařenku?“

Adam Flynn si povzdychl. „Viš ty co? Zrovna jsem tady v krabici našel tvoje holínky.“ A strčil Willow pod nos červené gumové holínky s bílými puntíky.

„No a?“ opáčila Willow a tázavě se na otce podívala.

„Jdi ven, ať ten svůj les trochu poznáš.“

„Ale vždyť prší!“

„Je to jen voda. A i když jsi moc sladká, určitě nejsi z cukru.“

„A co když zabloudím?“

Adam Flynn se nestačil divit. „Nemám se na tohle ptát já? Pipi, tak velký ten les zase není. Je to spíš lesík, a navíc jsi po něm pobíhala, už když ti byly tři. Takže se seber a jdi,“ řekl tatínek a nato změněným hlasem dodal: „Ale pozor, ať nesejdeš z cesty, a nebav se s cizími vlky!“

„Neboj, babičko!“ zašklebila se Willow, oblékla si pláštěnku, vklouzla do holínek a vykročila ven na zahradu. Cokoli je lepší než vybalovat krabice, pomyslela si v duchu.

Venku bylo opravdu nevlídno. Vlhko a chladno. Až moc vlhko a až moc chladno na to, že byl už konec května. Naštěstí byly zrovna svatodušní prázdniny, a tak měla

Willow ještě dva týdny, aby si alespoň trošku přivykla na nový dům, nové město, zkrátka na všechno, co bylo

už zase nové. Schovala hlavu mezi ramena, mrzutě se rozhlédla po deštových mracích a těžkým krokem vykročila k lesu.

Ano, opravdu zdělila les. Od tetičky Alwiny, která zemřela. Když člověk něco zdědí, je to vlastně moc pěkné, ale co na tom pěkné není, je fakt, že aby člověk mohl něco zdědit, musí nejdříve někdo umřít. Willow se usilovně snažila rozpomenout, jak teta Alwina vlastně vypadala. Tatínek jí vyprávěl, že ona a teta bývaly dříve úplné spřízněné duše. Willow byla tenkrát ještě malá holčička. Ale kupodivu se jí nepodařilo vystrachat z paměti nic jiného než obrázek Alwininy fotky, která stávala na komodě v jejich posledním domě. Taková od pohledu milá paní; bílé, velmi dlouhé vlasy. Hnědé splývavé šaty, jejichž módní styl pravděpodobně pamatoval středověk. Kolem krku měla spoustu řetízků. Na jednom viselo ptačí pírko, na jiném jakýsi amulet se spirálou. Vedle ní stál pes, který vypadal spíš jako vlk. Willow v uplynulých letech často stávala před tou fotkou a ptala se sama sebe, jak to s touhle paní vlastně bylo, protože si byla jistá jen tím, že tahle teta Alwina nebyla žádná jen tak obyčejná teta. Zvláštní také bylo, že ani táta, když se ho na ni zeptala, jí nikdy pořádně neodpověděl. Vždycky začal dělat, že má zrovna strašně moc práce. A pak najednou teta umřela. Táta zdědil tenhle prastarý dům a ona, Willow, ten malý lesík.

Podívala se vzhůru mezi stromy, které byly tak obrovské a vysokánské, až měla Willow pocit, že kdyby na jeden z nich vyšplhala, mohla by se rovnou dotknout mraků.

„A kde je tady nějaký vchod?“ zeptala se sama sebe, protože mezi stromy bylo místy tolik houští a roští, popadaných větví a vysoké trávy, že se tudy skoro nedalo projít. Ale vtom uviděla přímo před sebou pěšinku. „To je divné,“ zamumlala. „Předtím jsem ji úplně přehlédla.“

A pak vstoupila do lesa. Svého lesa. Slyšela, jak prší, ale listy stromů tvořily tak hustý baldachýn, že mezi nimi propadly jen ty největší kapky. Willow se zhluboka nadechla. Nádherně to tu vonělo, po mechu a kůře a houkách. Ta vůně jako by ji naplnila od hlavy až k patě. Pronikala přímo do jejího srdce a Willow zjistila, že se už dlouho necítila tak jistě a v bezpečí. Zavřela oči.

A vtom před sebou její vnitřní zrak spatřil vrásčitou ruku, která svírala dětskou ručku a právě ji něžně

pokládala na jeden ze stromů. Uviděla vlčího psa, se kterým se procházela lesem bok po boku. Cítila svou dlaň v psím kožichu. Uviděla malou misku, ve které byl rozdělaný oheň. Vůně toho ohně jako by malovala ve vzduchu obrazy. Křídlo, strom, otáčející se spirála. Ty obrazy byly tak pronikavé,

tak opravdové, že se Willow zrychlil dech. Srdce se jí rozbušilo a jedním rázem otevřela oči. Zdálo se jí, jako by se před ní něco pohnulo. Větvičky se zahoupaly. Polkla. Najednou jí les připadal strašidelný, ale zároveň měla pocit, jako by ji nějak magicky přitahoval. Jedna část jejího já měla sto chutí rozběhnout se zpátky do domu, ale jiná, a ta byla silnější, ji vábila krůček za krůčkem hlouběji do lesa. Nastražila uši. Byl tady takový klid. Až na zvuky deště, které přicházely jakoby odněkud z velké dálky, a vlastní kroky neslyšela vůbec nic. Ale potom se znovu ozval šelest. Někde blízko.

Willow zůstala stát jako zdřevěnělá. Přimhouřila oči do houštiny. Větvičky se opět pohnuly. Willow udělala několik kroků zpátky. A pak to spatřila. Z křoví se vynořila liška a podívala se jí přímo do očí. Willow se neodvažovala pohnout, liščin pohled ale vydržela. Srdce jí hlasitě tlouklo. Tak stály chvíli proti sobě. Nato liška sklonila hlavu, jako by se s ní loučila, a zmizela. Willow by si ji ráda ještě chvíli prohlížela, ale už po ní nebylo vidu ani slechu. Nejsou lišky vlastně nebezpečné? Necítila vůbec žádný strach. Byla krásou toho zvířete úplně očarovaná. Jeho zrzavý kožíšek byl na pohled tak hebký a lesklý, že mnoho nezbývalo, aby k němu natáhla ruku a pohládila ho.

A vtom to pochopila. Ona nezdědila jen les, ale s ním i všechna zvířata, která tu žila. Všechny květiny, každou

větvičku, každičkový sebemenší lístek, to všechno teď patřilo jí. I ta liška, i ta k dědictví patřila. Willow měla vlastní lišku. A vlastně kdo ví, jaká další zvířata jí teď ještě patří.

Willow položila ruku na kmen nedalekého dubu. „Já mám les,“ zašeptala. „Já mám les!“ vykřikla nahlas, rozběhla se a se smíchem přeskakovala kořeny a popadané větve. Pak se ještě jednou podívala vzhůru, rozpřáhla paže a zatočila se kolem dokola. Točila se a točila, až se jí z toho zamotala hlava a ona se nebránila pádu na měkkou lesní půdu.

Zavolala vzhůru k vrcholům stromů: „Ahoj, lese! Já jsem Willow. A myslím, že si spolu užijeme spoustu zábavy!“

Když se Willow vrátila domů, její otec seděl na podlaze mezi krabicemi. Před sebou měl položené album s fotografiemi a jednou rukou si zakrýval oči.

Willow došla opatrně k němu a objala ho. Věděla přesně, co je to za fotoalbum.

Otec k ní zvedl zrak. Vůbec si nevšiml, že jeho dcera přišla domů. „Pořád se mi ty vzpomínky vrací, Pipi. Je to,

jako by ještě byla s námi tady v domě. Vidím ji na každém rohu, vidím ji postávat všude kolem. Slyším ji, jak si propěvuje a jak se směje.“

Willow zavřela oči. I ona se snažila vycítit přítomnost své matky, jenže se jí to nedařilo. Byla ještě moc malá, když se její mamince stala nehoda, při které zemřela. Její otec tenkrát nechtěl zůstat v tomhle domě, kde mu všechno připomínalo jeho ženu. Teď byli zpátky a bylo vidět, že táta nepočítal s tím, kolik vzpomínek ho tu znovu dožene. Zato Willow měla pocit, jako by jí vzpomínky z dob, než jí byly čtyři roky, někdo prostě vymazal z paměti.

Láskyplně k sobě tatínka přitiskla. „Ale to je přece krásné,“ zašeptala. „Je přece krásné, že je tu nějak pořád s námi. Tady v tomhle domě. Bylo by přece mnohem smutnější, kdyby odtud nadobro zmizela!“ zkoušela svého tatínka utěšit.

Ten se usmál. „To máš pravdu. A dokud na ni my dva nezapomeneme, bude navždy bydlet nejen v tomhle domě, ale i v našich srdcích.“

Willow slabě přikývla, protože jí bylo moc líto, že už se na maminku nedokáže rozpomenout. Ale otci to raději neprozradila.

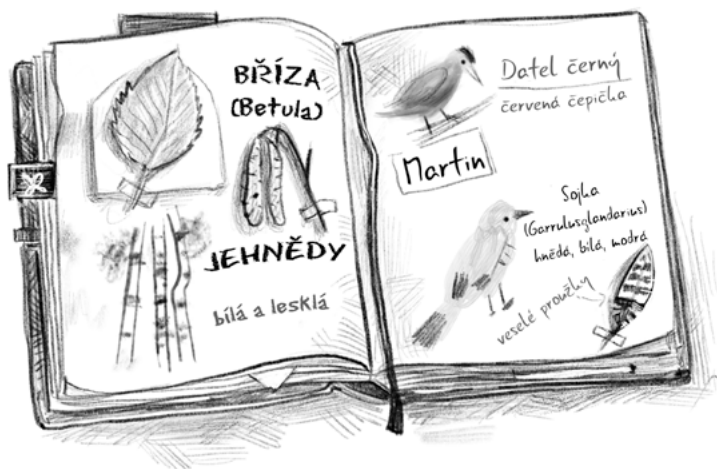
*Dbej na tušení a na vše,
co ti říká příroda.
Bud' pozorná k náhodám
a měj oči dokořán
pro všechny malé zázraky,
které se kolem tebe dějí.*

„Willow, takhle by to nešlo! Čekám na tebe s jídlem už celé hodiny a pořád tě volám. Už jsem si o tebe začínal dělat starosti!“

„Byla jsem v lese,“ řekla Willow s plnou pusou. „Říkal jsi přece, ať se s ním seznámím, tati. A pořád mě posíláš na čerstvý vzduch. Protože čerstvý vzduch je pro děti to nejlepší. A taky jsi říkal, že můj les není nebezpečný. Je to jen malý lesík a už ho znám jako své boty. Znam v něm skoro každé zákoutí, každý strom a každého mravence. Dokonce si o něm vedu knihu. Vidíš?“ Willow mu ukázala nový zápisník, který si založila.

Otec v něm začal se zájmem listovat. Na prvních stránkách se Willow snažila nakreslit přesný plánec lesa. Podobal se mapě. Ale zatím měla hotovou jen asi čtvrtinu. Dál měla v zápisníku nalepené vylišované listy různých stromů. A taky seznam zvířat, která už tu stihla objevit.

Willow teď do svého lesa chodila každy den. Lišku bohužel od prvního dne neviděla. Zato ale objevila a zaznamenala si rodinku plchů, čtyři veverky, jednoho datla černého, jedno pěnkáví hnízdo a pět sojek obecných. Začala si zvířátka pojmenovávat a přesně je ve své knize popisovat, aby je odteď už vždycky poznala. Dokonce objevila, že si jejím lesem razí cestu i malý potůček.

„Liška?“ zeptal se Adam Flynn a překvapeně zvedl zrak od jejích poznámek.

„Ano, tu jsem potkala hned první den. Snažím se ji teď vypátrat, nebo aspoň její noru, ale zatím se mi ji nepodařilo objevit,“ vysvětlovala otci Willow.

„To je ale neobvyklé – lišky se v lesích objevují většinou až se soumrakem nebo v noci. Takhle za bílého dne? Jsi si jistá, Pipi?“

Willow přikyvovala, až se jí všechny zrzavé lokýnky rozhoupaly. „Kráva to rozhodně nebyla!“ zazubila se na tatínka. „A taky je tam celá spousta ptáčků, které ještě neznám jménem, a rostlin, co jsem ještě nikdy neviděla. Chtěla jsem se podívat na internet, ale v lese není vůbec signál. A tak jsem si je nakonec nakreslila, podívej, tati, tady!“ Willow si vzala zápisník a obrátila několik listů dopředu.

„Někde musíme mít klíč k určování ptáků. Knížky už jsem stihl všechny vybalit. Podívej se do regálu s ency-

klopediemi, můžeš si atlas ptáků brát s sebou, aby ses do něj mohla kdykoli podívat!“ nabídl jí tatínek a pátravě si dceru prohlížel. „Jsi nějaká celá rozcuchaná, Pipi,“ pohladil dceru po rudých vlasech.

Willow se teatrálně zašklebila a stejně hraným hlasem prohlásila: „Vyroším si hřeben z větvičky stromu ze svého lesa, abych vypadala vždycky řádně upraveně a ne jako lesní skřítek!“ Rozesmála se a otec se k jejímu smíchu přidal.

„Ale počkej: Copak to vidím tady?“ Adam Flynn se předklonil a začal si zblízka prohlížet dceřin obličej.

„Co tam mám?“ zeptala se Willow a přejela si rukama po tvářích.

„Počkej, počkej. Jedna, dvě, tři, ...“, začal počítat její otec. „... tři sta šedesát sedm! Páni!“

Willow si otce nechápavě prohlížela. „Tři sta šedesát sedm čeho?“

„Přece pih! Vypadá to, že ti ten les svědčí.“

Willow se usmála, zhltnula několik posledních soust, natáhla se po své knize a vstala.

„Kam se zase chystáš, zrovna teď, Pipi?“

„Musím se vrátit do lesa. Je tam toho ještě tolik k objevování a taky se musím o všechno postarat, tati!“

„Aha, a o co přesně, jestli se smím zeptat?“

Willow se zamyslela, pak se zhluboka nadechla a začala vypočítávat: „O housenky, aby je nikdo nevyrušo-

val z puberty. O motýly, aby měli nablízku někoho, kdo je bude obdivovat, až budou poletovat a budou krásní. O mravence, aby chodili po správných cestíčkách. O hnízda pěnkav, protože u toho musí někdo být, až se jim vylihnu kuřátka. Veverkám musím připravit pár oříšků a taky si musím nasbírat nějaké houby a listy a květiny, abych je doma mohla určovat. Viděls můj okenní parapet?“ Tatínek zavrtěl hlavou. „Tam si věším všechno, co musí vyschnout, a květiny dávám vylišovat mezi tlusté knihy, abych si je mohla vlepit do zápisníku. A pak musím taky...“ Vtom se odmlčela. „Co se na mě tak divně díváš?“

„Najednou jsi jako dřív, Willow, když ti byly čtyři roky. Tenkrát tě nezajímalo nic jiného než les.“

„Ano? Opravdu?“

„Ano. Malá Willow mívala vždycky listí ve vlasech, každý večer, když se vrátila domů, měla ruce od hlíny a kapsy plné kamínků, klacíků a někdy i hmyzu. Jednou ji měla dokonce v kapse bundy ropuchu.“

Willow se zasmála. „No, tak s tou bych se docela ráda seznámila, s malou Willow. Musela to být zajímavá holka.“

„Ano, to byla. Zrovna tak zajímavá jako ta dnešní Willow,“ smál se její otec.

Willow si vzala kousek chleba, strčila si ho do kapsy a rozběhla se ven. „Do večera jsem zpátky!“ křikla ještě a tatínek jen zakroutil hlavou.

Jak se tak Willow procházela po svém lese, zápisník v podpaží, k zemi upřený pohled, který stále pátral po něčem, co zatím ještě neobjevila, najednou měla pocit, že ji někdo pozoruje. Rozhlédla se a uviděla před sebou stát malou lišku. Bez hnutí na ni hleděla.

Willow si klekla na zem. „Já jsem Willow,“ zašeptala. „Už jsme se jednou potkaly, pamatuješ?“ Liška si dívku zvědavě prohlížela. Willow sáhla do kapsy a vyndala krajíc chleba, který si odnesla od oběda. Opatrně, pomalým pohybem ho položila před sebe na zem. „Je to jen kousek chleba, protože jsem přesně nevěděla, co mají lišky rády. Ale až se skamarádíme, přinesu ti každý den nějakou dobrotu,“ řekla a tak pomalu, jak dokázala, se odsunula o kousek dozadu.

Liška jí stále hleděla do očí. Potom se přikrčila a se sklopenou hlavou udělala krok dopředu. Očichala krajíc chleba a pak ho snědla.

„Chutná?“ zeptala se tiše Willow a laskavě se na lišku usmála. „Můžu ti zase přinést. Každý den kousek. Co-

pak máš ráda? Myši a tak, ty ti asi přinést nedovedu. Ale můžu ti nabídnout ovoce, kdybys chtěla.“ Liška si Willow ještě jednou prohlédla a pak zmizela v houští.

„Tak zatím!“ zavolala za ní Willow, protože byla přesvědčená o tom, že jí liška rozuměla a že se brzy opět setkají.

A měla pravdu. Na druhý den se jí liška ukázala znovu, ale o ovoce, které jí Willow přinesla, vůbec nejevila zájem. V houští jí však nezmizela. Poodešla od Willow o kousek dál a ohlédla se na ni. Jako by čekala, až dívka půjde za ní. A Willow pochopila.

Pomalu vykročila za liškou. Ta vždycky kousek popošla, zastavila a nechala Willow přiblížit na několik metrů. Blíž ji k sobě nepustila. Pokračovala ale čím dál rychleji, takže za chvíli měla Willow co dělat, aby s ní udržela krok.

„Ty mi chceš něco ukázat, viď, lištičko?“ A sotva tu větu vyslovila, spatřila to: uprostřed jejího lesa stál malý dřevěný domek. Byl napůl zborcený, obklopený stromy, porostlý břečťanem, ztracený mezi šípkovými růžemi. Měl malá okýnka s okenicemi, sedlovou střechu s nakloněným komínem a na nejvyšší větvi nedalekého velikého

